

dagen er kommen over Spørgsmaalet om Kvindernes politiske Medbestemmelsesret. Det viser, hvor naturlig en Følge af Udviklingen dette Krav er, idet alle Partier — næsten stiltiende — anerkendte, at der i vore Dage ikke kunde tænkes en Grundlovsændring, som ikke gav Kvinderne politisk Valgret. — Men det viser ogsaa, at man sikkert har undervurderet den Betydning, som netop dette Punkt i den ny Grundlov vil faa paa vort fremtidige politiske Liv, idet det gi'r den numerisk største Del af Befolkningen Stemmesedlen i Hænde. Alle Stridsspørgsmaalene mellem de politiske Partier er kun smaa i Sammenligning hermed.

Jeg véd nok, at Mændene slaar sig til Ro med, at der vil gaa lang Tid, inden Kvinderne naar at præge dansk Politik, ja, maaske Aar før der kommer Kvinder i Rigsdagen. Men Hensynet til den forøgede Vælgerhær kan de nu én Gang ikke komme udenom, og det alene vil sikkert komme til at præge dansk Politik i den næste Menneskealder i langt højere Grad end de mandlige Vælgere nu tænker paa. — Hvor dybe Spor danske Kvinder vil sætte i det politiske Liv beror imidlertid fremtidig paa dem selv, deres egen Ansvarsfølelse og deres Evne til politisk Udvikling. — Fra det Øjeblik den ny Grundlov er bleven til Virkelighed,

kan Kvinderne ikke længere undskylde sig med, at Samfundsforholdene er skabt af Mændene, fra det Øjeblik har de selv Midlet i Hænde til at præge de Love, hvorunder de og deres Børn skal leve, og hvorpaa disse kan bygge videre.

Det er derfor alvorlige Dage for danske Kvinder, Dage, som aldrig kommer igen, og som er dobbelt alvorlige, fordi vi er Vidne til en Elendighed ude i Verden, som grelt viser os, hvor overfladisk den Kultur har været, som det 20. Aarh. har været saa stolt af, og hvor stort et Arbejde der er tilbage, inden Menneskeværdigheden naar ned til Bunden af Mennesket og faar Bugt med den dyriske Brutaltet, som gemmer sig under Kulturens Fernis. Det er et Arbejde, som Generationer af Kvinder kan komme til at tage Del i, og hvor der vil være god Brug for dem.

Lad os derfor straks gøre os klart, at Borgerret giver Ansvar og Alvor, og lad os den Dag, vi faar den, love os selv at tage den alvorlig og gøre vort til — hver paa sit Omraade — at arbejde med paa at hæve Samfundets Ansvarsfølelse, saa Retten for ethvert menneskeligt Individ til at leve et sundt, lykkeligt Liv mere og mere maa respekteres. Er vi os straks vort Ansvar i det politiske Liv bevidst og tager det alvorligt, da vil der heller ikke gaa lang Tid før danske

Kvinder vil komme til at præge dansk Politik.

Aalborg, April 1915.

Johanne Rambusch.

Landsmødet i Aalborg.

VORE Læsere vil erindre, at vi af forskellige Grunde maatte opgive at holde Landsmøde i Fjor. Da det saa ud til, at Grundlovsændringen vilde blive gennemført i 1914, Efteraaret, besluttede man sig til at vente med at afholde Landsmødet, til Valgretten var sikret os. Men just som vi troede os lige ved Maalet efter de for Grundlovssagen saa overmaade gunstige Valg baade til Folketinget og til Landstinget, kom Krigen og afbrød foreløbig yderligere Forhandlinger om Grundloven. Dermed maatte ogsaa vort Landsmøde foreløbigt op-sættes. Nu er det atter lysnet for os. Den sidste Skanse er faldet i Kampen for den nye Grundlovs Gennemførelse, og det er nærmest kun Formaliteter, der endnu er tilbage. Vi har derfor ment, at Landsmødet bør afholdes nu i Sommer. Hovedbestyrelsen, i hvis Haand Afgørelsen af Tidspunktet for Mødets Afholdelse blev lagt ved sidste Landsmøde i København 1913, har atter overdraget til Forretningsudvalget og Kvindevalgretsforeningen i Aalborg, der skal ordne Mødet, at træffe den endelige Afgørelse af, hvilke Dage dette skal finde Sted. Man er nu kommet overens om at afholde Mødet Lørdag d.

tiden andet og mere end den Gang. »Folket« betyder *Mændene og Kvinderne i hver enkelt Nation*. Dette anerkendes mere og mere i alle Dele af Verden, og at udstrække Selvstyret og den politiske Magt til Kvinderne vilde styrke de Kræfter, der arbejder for Fred, i uhyre Grad.

Jeg hævder ikke, at Kvinder ikke kan smittes af Krigsfeber; men jeg hævder, at der er større

Sandsynlighed for, at Kvinderne — inden Krigsfeberen bryder ud — vil søge at tilvejebringe Forhold, som muligt kan hindre Krig, og at de langt snarere end Mændene vil støtte de Forbindelser mellem Staterne, der kan lede til gensidig Forstaaelse og Velvilje, end de Forbindelser, der er Udslag af fælles Had eller Kappelyst. Det er dette Synspunkt, som vi af al Magt maa slaa til Lyd for overfor de Statsmænd, der skal mødes ved

den Kongres, der utvivlsomt vil blive sammenkaldt, naar Krigen er forbi. Lad os haabe, at de vil mødes besjælede af Tanken om at skabe Betingelser, der vil gøre enhver Angrebskrig umulig i Fremtiden.

Har Mandsstyret i de forskellige Stater ført til et saa heldigt Resultat, at Mændene kan tillade sig at afvise den Hjælp, Kvinderne vil yde dem? Lad de ødelagte Marker i Frankrig, Belgien, Polen